

Aasgier

Wetenschappelijke naam neophron percnopterus

Het is kleinste gier die in Europa voorkomt. Met een lengte van 60 tot 70 centimeter van kop tot voet en een gewicht van 1600 tot 2200 gram.

Zijn spanwijdte is 150 tot 170 centimeter. Dat is de lengte gemeten van vleugeltip tot vleugeltip met uitgespreide vleugels.

Uiterlijk

De veren van deze gier zijn vooral wit. Van zijn kop is het gelaat kaal en opvallend oranjegeel gekleurd, met daarin rode ogen. Zijn snavel is lang en dun en zijn poten zijn geel of lichtgrijs. In gevangenschap kunnen ze wel 40 jaar oud worden.

Aasgieren leven in gebieden in Afrika, Azië en Europa. Ze bewonen het liefst open, droge gebieden met struikgewassen en gras. Ze leven ook in berggebieden tot een hoogte van 3000 meter. Soms kom je ze tegen in havens en op vuilnisbelten. Dit zijn uiteraard de gebieden en plaatsen met veel kans op voedsel en gebieden waar ze ver kunnen kijken op zoek naar eten.

Voedsel

Ze eten vooral aas, maar lusten ook eieren van bijvoorbeeld struisvogels. Die zijn lekker groot! Ze wisselen hun maaltijden verder nog af met insecten, rottend fruit en groente.

Bijzonderheid

Aasgieren pakken stenen op met hun snavel. Ze gooien die stenen op struisvogeleieren om de dikke schalen kapot te maken.

Paren en jonkies

Als aasgieren 5 jaar oud zijn, kunnen ze jongen krijgen. Ze bouwen hun nesten op kliffen. Zo'n nest is wel anderhalve meter breed! Dat is bijna net zo groot als onze bedden. Ze maken het nest van takken en bekleden de binnenkant met zoogdierharen, wol, stukjes kledingstof en restjes eten.

Het vrouwtje legt 2 eieren, die ze in 42 dagen uitbroeden. Man en vrouw broeden om beurten en voeden de kuikens samen op.

Bedreiging en bescherming

Er zijn nog ongeveer 2000 broedende paren in Europa. Dat is niet veel en daarom is deze soort een bedreigde soort. Ze kunnen niet voldoende voedsel meer vinden, omdat veestapels kleiner worden en karkassen sneller worden weggehaald. Verder zijn ze slachtoffer van jagers en gebruik van gifstoffen in landbouw en veeteelt.

Verschillende natuurbehoudorganisaties zetten zich in om de aasgier te behouden. Ook dierentuinen helpen mee door te fokken met deze dieren, zodat jongen opnieuw in het wild uitgezet kunnen worden.

